

A Mi Mesénk - 4. c

Történt egyszer, hogy egy szegény legény a nehéz és keserves munkából hazafelé tartott. Az út mentén egy gyönyörű hintó hevert, melynek kitörött a kereke. Ebben a hintóban utazott egy meseszép királyleány, aki keservesen sírt.

Ahogy a szegény legény a hintóhoz érne, váratlanul megjelenik egy ördög, és hintóstól eltünteti a királylányt, és egy hatalmas füst jelezte, hogy a pokolba vitte a leányt hintóstól. Szinte ugyanakkor nagy porfelhőt látott közeledni. Ahogy közel értek, a legény megpillantotta a királyt és a segédjét, a mágust, aki az elveszett királylányt kereste. Megkérdezik a legényt:

- Nem láttál-e erre egy szépséges királyleányt?

Erre a szegény fiú így válaszolt:

- Életem, halálom, kezébe ajánlom, nem láttam én, csak egy hintót. De ha abban tényleg egy olyan csodálatos és meseszép leány ült, a világ végére, de még a pokolba is utána megyek és visszahozom.

A király pedig megígérte a legénynek, hogy ha visszahozza, övé lehet a királylány keze és az egész királyság. Ahogy a király ezt kimondta, a mágus feje egyre sötétebb lett.

A legény elindult megkeresni a király elveszett lányát. Ment, mendegélt erdőn, mezőn, hegyeken, völgyeken keresztül, míg útja során elért egy sötét és félelmetes helyre. Megtalálta a pokol kapuját, ahonnan keserves sírást hallott. Ahogy be akart lépni a kapun, meglátott egy kiskutyát, akinek az orra tele volt sündisznótüskékkel. A legény nagyon megsajnálta a kis állatot, és kiszedegette a tüskéket. Amint az utolsó tüskét is kiszedte, a kutyus egyszeriben tündérré változott és egy csonttal ajándékozta meg. Azt mondta:

-Ez egy varázscsont, ha bajba kerülsz, segíteni fog- azzal elbúcsúztak, a legény átlépte a pokol kapuját. Abban a pillanatban előtte terem egy 3 fejű kutya és útját állta. A legény alaposan szemügyre vette az állatot, megtalálta a fő fejét és ezt mondta:

-Kapt el barátom! -és odadobta a varázscsontot. A kutya mohón elkapta, de mind a 3 torkában megakadt a varázscsont, a feje lángvörössé vált és kimúlt.

Haladt a legény tovább az ösvényen, amikor egy folyót pillantott meg. Különleges volt ez a folyó, az egyik ága a halál folyójába vezetett. Ennek a partján hevert egy aranypikkelyű halacska és ott vergődött.

- Jaj, segítség!! Szomjan halok!- nyöszörgött a hal nagyokat tátogva. A legény a tenyerébe vette és visszacsúsztotta a folyóba. Amint a halacska teste vízbe ért, nagyot ficáncolt és kidobott egy arany pikkelyt, ami pontosan a legény tenyerébe esett.

- -Jó tett helyébe jót várj!- mondta a halacska és már úszott is el.

A legénynek a halál folyón át kellett kelnie. Gondolkodott erősen, amikor eszébe jutott a hal ajándéka.

-Nézzük, hátha segít!-mondta és bedobta az aranypikkelyt a folyóba. Lássatok csodát!! Ahogy a pikkely a vízhez ért, egy csodálatos bárkává változott. A legény gyorsan felpattant a bárkára, és szerencsésen átjutott a túlpartra. Kiszállt a bárkából, és folytatta útját a kis ösvényen tovább. Ahogy ott haladt, egy erdőbe ért, ahol egy cifra búbos kemence előtt sírdogált egy öreg néni, aki jó boszorkány volt, mert eltörött a sütőlapátja, és nem tudja kisütni a kenyeret a környék állatainak, mert ő látta el őket élelemmel. A legény fogott egy jókora husángot és új nyelet készített a lapátnak. Nagyon megörült az új nyélnek és hálából egy aprócska pálcát adott a legénynek. Azt mondja neki az öreg néni:

- Ha bajban vagy, hasíts szét a levegőt ezzel a pálcával, ez segíteni fog, mert ez egy varázspálca! Megköszönte a legény és tovább indult. Ahogy haladt tovább a kis ösvényen, szembe jött vele egy törpe, majd egy másik törpe, aki kisebb volt, majd megjelent mögötte egy, aki olyan kicsi volt, hogy na! A legényt hatalmába kerítette a félelem, mert gyermekkorában félt, hogy nem fog megnőni. Félelmében a keze a varázspálcára csúszott és elővette. Hadonászni kezdett vele a levegőben, és a törpék eltűntek, mintha ott sem lettek volna. Ahogy a törpék eltűntek, gyönyörű vidéken találta magát, a Tavasz birodalmában, amelynek közepén meglátta a kacsalábon forgó tündérpalotát, melynek ablakában ott ült a gyönyörű királylány. Egy szempillantás alatt egymásba szerettek. Bement a lányért a palotába, a karjaiba vette és indultak vissza a leány apjához. Alig tettek meg egy kis utat, útjukat állta a király varázslója.

- Tűnj el az utamból! A királylány az enyém!- kiáltotta a mágus. A legény nem hagyta magát, megvívta egymással és egy ügyes mozdulattal, a varázspálca segítségével legyőzte a mágust. Abban a minutumban a Pokol eltűnt és a király palotájában termettek.

Ahogy az király meglátta a leányát, egyből a legénynek adta, no meg az országát is. Nagy lakodalmat csaptak. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

